

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

«Στῆς θάλασσας ἀπάνω τὰ νερά
Ένας τεχνίτης μὲ μυαλό καὶ γνώση
Μεγάλο ἀγῶνα εἶχε μιὰ φορὰ
Παλάτι ξακουστό νὰ θεμελιώσῃ.»

«Ἐόριξε πέτρες, μάρμαρα, βουνά·
ῤιζώνει βράχος φοβερός στὸν πάτο·
Ὁ βράχος ἀνεβαίνει τώρα· νὰ
Ποῦ βγαίνει καὶ παλάτι ἀπ' τὰ κάτω.

«Ἐτσι καὶ σύ, μ' ὄλη τὴν τρακυμά.
Στὰ βάθια τῆς ψυχῆς μας νὰ ῤιζώσῃς,
Στὴ γλώσσα τοῦ λαοῦ, ποῦ εἶναι μιὰ,
Παλάτι φοβερό νὰ θεμελιώσῃς.

ΨΥΧΑΡΗΣ

Ο ΧΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ¹

Διήγημα Ἐδγάρδου Πόου.-Μετάφρ. Ε. Α. Ροῖδου.

— Ἀνάβα πρῶτον ἕως τὴν ἄκραν τοῦ
κορμού καὶ τότε σε λέγω. Πάρε μαζί σου
τὸν κάραβον.

— Τὸν κάραβον, ἀρέντη; ἀνέκραξεν ὁ
Δίας ὑπισθοδρομῶν μετὰ τρόμου. Τί νὰ
τὸν κάμω ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον; Ἐπειτα
τὸν φοβοῦμαι.

— Ἄν φοβῆσαι νὰ ἐγγίσης τὸ νεκρὸν
καὶ ἀκίνδυνον τοῦτο ζῴφιον, τότε κράτησέ
το ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ κορδονίου. Ἄν δὲν
θελήσῃς νὰ τὸν πάρῃς θ' ἀναγκασθῶ νὰ
σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι μὲ αὐτὴν τὴν ἀξίνη.

— Τί ἔχεις πάλιν μαζί μου, ἀρέντη;
ἀπάντησεν ὁ Δίας, ἐν-
τραπείς διὰ τὸ φόβον
του. Οὔτε τὸ μαμοῦνι
φοβοῦμαι οὔτε τίποτε.
Δῶσέ μου το.

Ταῦτα λέγων ἔλαθε
τὸν κάραβον ἀπὸ τὴν
ἄκραν τοῦ κορδονίου καὶ

ἤρχισε ν' ἀναρρίχεται.

Τὸ λείριον εἶναι ἀναμφισβητήτως τὸ με-
γαλοπρεπέστατον δένδρον τῶν ὀσάν τῆς
Ἀμερικῆς. Ἐφ' ὅσον εἶναι νέον, ὁ κορμός
του εἶναι λευκός, ἀφοῦ ὅμως γηράσῃ
ὁ φλοιὸς αὐτοῦ γίνεται τόσο τραχύς καὶ
ὀζώδης, ὥστε ἡ ἀναρρίχσις εἶναι πράγ-
ματι πολὺ εὐκολωτέρα παρ' ὅσον φαίνε-
ται. Ὁ Δίας δὲν ἐβρόνδνε νὰ φθάσῃ μέχρι
τῆς πρώτης διακλαδώσεως εἰς ὕψος ἐξή-
κοντα περίπου ποδῶν.

— Ποῦ πρέπει τώρα νὰ ὑπάγω; ἠρώ-
τησε τὸν Λεγρᾶν.

— Ἀνάβα ἀκόμη ἀπὸ τὸ μέρος αὐτοῦ
τοῦ μεγάλου κλάδου.

Ὁ Δίας ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάβασιν
χωρὶς πολλὴν δυσκολίαν, μέχρις οὗ ἔγεινεν
ἄφαντος εἰς τὸ φύλλωμα τοῦ δένδρου, ὅτε
ἠρώτησε καὶ πάλιν.

— Πρέπει ν' ἀναβῶ ἀκόμη;

— Εἰς ποῖον ὕψος εὐρίσκεισαι;

— Εὐρίσκομαι τόσο ὑψηλά, ὅπου δια-
κρίνω τὸν οὐρανὸν ἀπὸ μῆσα ἀπὸ τὰ φύλλα.

— Μὴ κυττάζῃς τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ σκύ-
ψε καὶ μέτρησε πόσους κλάδους ἐπέρασες.

— Ἐνα, δύο, τρεῖς, τέσσαρας, πέντε.
Ἐξῆ κλάδους, ἀρέντη.

— Ἀνάβα, ἀκόμη ἕνα.

Μετ' ὀλίγον ἀντήχησε πάλιν ἡ φωνὴ
τοῦ Δία, ἀναγγέλλοντος ὅτι ἔφθασε τὸν
ἔβδομον κλάδον.

— Τώρα, Δία, εἶπεν ὁ Λεγρᾶν μετὰ
προφανοῦς συγκινήσεως προσπάθησε νὰ προ-
χωρήσῃ ὅσον εἶνε δυνατόν πρὸς τὴν ἄκραν
αὐτοῦ τοῦ κλάδου. Ἄν ἰδῆς ἐκεῖ τίποτε
παράξενον, μοῦ τὸ λέγεις.

Αἱ τοιαῦται διαταγαὶ διέλυσαν τὰς τε-
λευταίας μου ἀμφιβολίας περὶ τῆς φρενο-
θλαβείας τοῦ φίλου μου, τὸν ὅποιον ἔπρεπε
νὰ εὔρω τρόπον νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν οἰ-
κίαν του. Τὰ σκέψεις μου διέκοψεν ἡ φωνὴ
τοῦ μαύρου κρίζοντος:

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ προχωρήσω περισ-
σότερον ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ κλαδί, εἶναι
ξερό καὶ σαρκιασμένο.

— Δοκίμασέ τον μὲ τὸ μαχαίρι σου διὰ
νὰ ἰδῆς ἂν εἶναι τὸ ξύλον ὅλως διόλου σα-
πημένον.

— Μάλιστα σαπημένον. Ὅχι ὅμως ὅσον
ἐνόμιζα. Νεμίζω ὅτι θὰ ἔμπορῶσα νὰ προ-
χωρήσω ἀκόμη ὀλίγον. Ἄλλὰ μονάχος.

— Τί ἐνοεῖς μὲ τὸ μονάχος;

— Ἐνοῶ τὸν κάραβον, ὅπου εἶναι πολὺ
βαρὺς. Ἄν τὸν ἄφινω, τὸ κλαδί θὰ ἔμπο-
ρούσε νὰ σηκώσῃ μόνον τὸ ἰδικόν μου βάρδε.

— Σιωπή, ἀνότητε. Ἄν ἀφίσης τὸν κάρ-
αβον νὰ πέσῃ, θὰ σὲ πνίξω. Προσπάθησε
νὰ φθάσῃς ἕως τὴν ἄκραν τοῦ κλάδου καὶ
θὰ σὲ δώσω ἕνα τάληρον ὅταν καταβῆς.

— Θὰ προσπαθῆσω. Τώρα εὐρίσκομαι
σχεδὸν εἰς τὴν ἄκραν. Ἄλλὰ τί βλέπω
Θεέ μου!

— Τί βλέπεις; ἀνέκραξεν ὁ Λεγρᾶν
τρέμων ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Βλέπω ἕνα κεφάλι νεκροῦ, τοῦ ὁποίου
ἔφαγαν τὰ πουλιὰ
ὅλον τὸ κρέας. Ἐνα
κάτασπρο κρανίον.

— Καλὰ λέγεις,
ἕνα κρανίον. Ἄλλὰ
πῶς εἶναι προσηλω-
μένον εἰς τὸ δένδρον.

— Εἶναι καρφω-
μένο μὲ ἕνα μεγάλο καρφί.

— Πολὺ καλὰ. Τώρα, Δία, πρόσεξε
νὰ κάμῃς ὅτι σοῦ εἶπῶ.

— Προσέχω, ἀρέντη.

— Κύτταξε νὰ εὔρῃς τὸ ἀριστερὸ μάτι
τοῦ κρανίου.

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ διακρίνω ποῖον ἀπὸ
τὰ δύο εἶναι τὸ ἀριστερόν.

— Διότι εἶσαι βλάξ. Ἐμπορεῖς τοῦλα-
χιστον νὰ διακρίνῃς τὸ ἀριστερὸ σου χέρι.

— Τὸ ἀριστερὸ μου χέρι εἶναι ἐκεῖνο μὲ
τὸ ὅποιον πελεκῶ τὰ ξύλα.

— Μάλιστα, διότι εἶσαι ζερβός. Λεῖπον
τὸ ἀριστερὸ σου μάτι εἶναι τὸ ἀπ' ἐπάνω

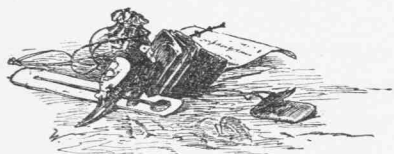

Τῆς δὲ πρὸς τοὺς Σλάβους ἀντιπαθείας
τῶν Βυζαντινῶν τρανότατον παράδειγμα
φέρεται συνήθως τὸ παρὰ Κωνσταντίνῳ
τῷ Πορφυρογεννήτῳ *γαρασδοειδῆς ὄψις*
ἔσθλαβωμένη. Ἡ πολυθρύλητος αὕτη ὕβρις
ἐλέγη κατὰ τὸν αὐτοκράτορα ὑπὸ περι-
βοήτου τινὸς γραμματικοῦ, τοῦ Εὐφημίου,
πρὸς Πελοποννήσιον καυχώμενον ἐπὶ τῇ
εὐγενείᾳ αὐτοῦ. Ἦτο δὲ οὗτος ὁ Λάκων
Νικήτας ῤενδόκιος ὁ ἐπὶ τῇ θυγατρὶ Σο-
φίᾳ πενθερὸς Χριστοφόρου τοῦ υἱοῦ τοῦ αὐ-
τοκράτορος ῤωμανοῦ. Ποικίλαι ὑπῆρξαν
αἱ ἐρμηνεῖαι τοῦ ἐπιθέτου *γαρασδοειδῆς*,
ὅπερ τινὲς μὲν θέλουσι συνώνυμον τοῦ *γα-
δαροειδῆς*, ἄλλοι δὲ παράγουσιν ἐκ τοῦ
σλαβικοῦ *γορσδ* τοῦ σημαίνοντος τὸν πο-
νηρὸν, τὸν ἐπίτριπτον, ἄλλοι πάλιν θεω-
ροῦσι σημαῖνον ὄψιν ζωροαστρικὴν καὶ τις
τέλος τῶν ἡμετέρων ἐπειράθη νὰ ἐρμη-
νεύσῃ ἐκ τῆς μανιατικῆς λέξεως *σγάρσδο*,
σημαινουσῆς ἐρυθρὰν ταινίαν ἣν φέρουσιν
ἐπὶ τοῦ ἱματίου μεταξὺ τῆς ὀσφύος καὶ
τῶν ποδῶν αἱ γυναῖκες ὧν ζῶσιν οἱ ἄν-
δρες. Ἄλλ' ὅπως ὀδήσῃ καὶ ἂν ἐξηγηθῇ
τὸ ὑβριστικὸν ἐπίθετον, ἀναμφήριστον εἶνε,
ὅτι ὁ γραμματικὸς Εὐφημῖος ἠθέλησε νὰ
ἐγκολάσῃ στίγμα εἰς τὸν Νικήταν ἐπὶ δυσ-
γενείᾳ, ἄτε καταγόμενον ἐκ τῆς Πελο-
ποννήσου, ἣν κατεῖχον κατὰ μέγα μέρος
Σλάβοι ἀπὸ τῶν χρόνων Κωνσταντίνου τοῦ
Κορωναίου. Ὁ πενθερὸς τοῦ Χριστοφόρου
ἠλέγγετο ὡς ἔχων ἐπίτριπτον *σλαβόμου-
τρον*, διὰ νὰ ἐκφρασθῶ οὕτω. Καὶ ὅμως
περιεργότατον εἶνε, ὅτι ὁ ἀνὴρ, καθ' οὗ
ἐξετοξεύθη αὕτη ἡ ὕβρις, ἦτο ἀξιώτατος
μὲν τῆς βασιλικῆς κηδεστίας, λογιώτατος
δὲ καὶ ἐντριβέστατος περὶ τὸν Ἑλληνα
λόγον, ὡς ἠθλοδειχθῆ ἐκ τῆς παρ' ἐμοῦ
μετὰ βραχῶν χρόνον ἐκδόθησμένης συλλο-
γῆς ἀνεκδότων αὐτοῦ ἐπιστολῶν. Μόνον
δὲ ἡ δυσμένεια, εἰς ἣν περιῆλθεν ἐν τῇ
βυζαντιακῇ αὐλῇ, ἀγαγούσα τέλος καὶ εἰς
ἐξορίαν αὐτοῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως,
ἐξηγεῖ τὴν ἐξύβρισιν αὐτοῦ παρὰ τοῦ Εὐ-
φημίου, ἐξ ἧς ἐν καὶ μόνον πασιφανῶς
ἐξάγεται, ἡ πρὸς τοὺς Σλάβους περιφρο-
νησις τῶν Βυζαντινῶν.

Τοὺς δὲ Βουλγάρους, ὧν οἱ μακροὶ ἀγῶ-
νες πρὸς τοὺς Βυζαντινοὺς περιέχουσι σκη-
νάς δραματικωτάτας, εἶος ὁ θάνατος τοῦ
αὐτοκράτορος Νικήτορου, οὗ τὸ κρανίον
ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν νικητὴν Κροῦμμον ὡς
ἐπιτραπέζιον κύπελλον, καὶ αἱ νίκαι Βα-
σιλείου τοῦ ἐπικληθέντος Βουλγαροκτόνου,
πολλαχῶς ψέγουσιν οἱ Βυζαντινοὶ ἱστορικοὶ
ὡς ἀπίστους καὶ παρασπόνδους. Ἄλλὰ
παροιμιακὴν φράσιν ἐξενεχθεῖσαν κατ' αὐ-
τῶν ἐφ' ὕβρει ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν γνωρίζω.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

¹ Ἴδε σελ. 133.

ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ σου χέρι. Τώρα ὑποθέτω ὅτι ἠμπορεῖς νὰ εὕρης τὸ ἀριστερὸ μάτι τοῦ κρηνίου ἢ τὴν τρύπαν ὅπου ἦτο τὸ μάτι. Τὴν εὕρηξαι;

— Τὴν εὕρηξαι. Τί πρέπει τώρα νὰ κάμω;

— Πέρασε τὸν κάραβον ἀπὸ τὴν τρύπαν καὶ ἄφισε τὸν νὰ φθάσῃ κατὰ γῆς κρατῶν τὴν ἄκραν τοῦ κορδονίου.

— Τὸ ἔκκαμα, ἀφέντη. Πιστεῖω ὅτι βλέπεις τὸν κάραβον νὰ καταβαίνει.

Καθ' ὅλον τοῦτον τὸν διάλογον ὁ Δίας διέμενε ἀόρατος, μετ' ὀλίγον ὅμως ἐφάνη ὁ κάραβος εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κορδονίου, λάμπων ὡς χρυσοῦ σφαῖρα ὑπὸ τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ ὀσόντος ἡλίου. Ὅταν τὸ ἔντομον ἤγγισε τὴν γῆν παρὰ τοὺς πόδας μας, ὁ Λεγρὰν ἐκαθάρισε τὸ περὶ αὐτὸ ἔδαφος, κόψας διὰ τοῦ ὄρεπᾶνου τὰ χόρτα καὶ τὰς ἀκάνθας, καὶ διέταξε τὸν Δία ν' ἀφίση τὸ κορδόνι καὶ νὰ καταβῆ. Εὐθὺς ἔπειτα ἐπέπηξε πασαλίσκον ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε πέσει ὁ κάραβος καὶ λαβῶν ἐκ τοῦ θυλακίου του γεωδαιτικὴν ταινίαν προσήλωσε τὴν ἄκραν εἰς τὸ πλησιέστερον τοῦ πασσάλου μέρος τοῦ κορμιοῦ καὶ ἔπειτα ἐξετύλιξεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς γραμμῆς ἣν ὠρίζαν ὁ κορμὸς καὶ ὁ πάσσαλος, μέχρις ἀποστάσεως πεντήκοντα ποδῶν. Εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ἐπέπηξε δεῦτερον πασσαλον, καὶ διαγράψας περὶ αὐτὸν κύκλον διαμέτρου τεσσάρων περίπου ποδῶν, ἔσπευσε νὰ λάβῃ ἓνα τῶν λίσγων καὶ ἤρχισε νὰ σκάπτῃ, προσκαλῶν τὸν Δία καὶ ἐμὲ νὰ τὸν μιμηθῶμεν.

Ἡ διασκέδασις ἐκείνη δὲν μὲ ἤρσκει διόλου, διότι ἤμην κατὰκοπος ἐκ τοῦ μακροῦ δρόμου καὶ εἶχεν ἤδη νυκτώσει. Ἐφοβούμην ὅμως νὰ ταράξω διὰ τῆς ἀρνήμου τὴν ἄμετρον χαράν, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο κατεχόμενος ὁ φίλος μου Λεγρὰν. Οὐδεμίαν μὲ ἀπέμενε ἤδη ἀμφιβολία ὅτι εἶχαν ταράξει τὸν ἐγκέφαλόν του οἱ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον κυκλοφοροῦντες δημῶδεις μῦθοι περὶ θησαυρῶν κωτωρυθέντων εἰς τὰ περίξ ὄσα ὑπὸ τῶν πειρατῶν. Πιθανώτατον δὲ ἦτον ὅτι κατὰ πολὺ συνετέλεσε πρὸς διασάλευσιν τῶν φρενῶν του

ἡ σύμπτωσις τῆς εὐρέσεως τοῦ κάραβου καὶ αὐτὴ ἴσως ἡ ἐπιμονὴ τοῦ μαύρου νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι ὀλόχρυσος. Ταῦτα σκεπτόμενος ἐξηκολούθουν νὰ σκάπτω ὅπως πείσω ὅσον τάχιστα τὸν φίλον μου πόσον ἦσαν μάταια τὰ ὄνειρά του.

Μετ' ὀλίγον ἐδέησε ν' ἀνάψωμεν τὰ φανάρια. Ὑπὸ τὸ κόκκινον αὐτῶν φῶς ὁ ὄμιλος ἡμῶν ἦτο ἀληθῶς γραφικώτατος. Ἄν δὲ συνέβαινε νὰ διαβῆ τις διὰ τῆς ἐρημίας ἐκείνης, θὰ εὕρισκε βεβαίως ὄχι μόνον παράδοξον ἀλλὰ καὶ κἄπως ὑποπτον τὴν εἰς τοιοῦτον τόπον καὶ κατὰ τοιαύτην ὄραν ἀνῶρυξιν λάκκου.

Τὴν ἐργασίαν μας ἐτάρατταν ἐξ ἀρχῆς αἱ ὑλακαὶ τοῦ Βόλφ, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ἐπιτηρῶν μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος τὰς ἀνασκαφάς. Τὸ ἤχηρότατον αὐτοῦ γαυγισμα ἦτο ὄχι μόνον ὀχληρὸν, ἀλλ' ἠδύνατο καὶ νὰ διεγείρῃ τὴν περιέργειαν τῶν καταφευγόντων ἐνίοτε εἰς τὰ περίξ ὄσα φαυλοβίων. Ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν ταύτην ἀπήλλαξεν ἡμᾶς ὁ Δίας, ὅστις μετὰ ματαίας ἐπιταγὰς σιωπῆς ἐπένοήσε νὰ περιδέσῃ διὰ τῆς ζώνης του τὸ ἀπύλωτον στόμα τοῦ μολοσσῶ.

Μετὰ δίωρον σκάψιμον εἶχαμεν φθάσει εἰς βάθος πέντε περίπου ποδῶν χωρὶς ν' ἀνακάλυψωμεν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἔχνος θησαυροῦ. Ἡ τελεία ἐξάντλησις τῶν δυνάμεών μας ἠνάγκασεν ἡμᾶς νὰ διακοψώμεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν ἐργασίαν. Ὁ Λεγρὰν ἐφαίνετο κατεχόμενος ὑπὸ μεγάλης ἀπορίας καὶ ἀμηχανίας. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἀπέμαξε τὸ κἀθίδρον μέτωπόν του ἀνέλαβε τὸν λίσγον καὶ ἤρχισαμεν πάλιν νὰ σκάπτωμεν. Ἡ περιφέρεια τοῦ λάκκου ἦτο ἤδη πολὺ εὐρυτέρα τῆς ἀρχικῶς χαραχθείσης, τὸ δὲ βάθος του ἑπτὰ περίπου ποδῶν καὶ τίποτε δὲν ἐφαίνετο. Ὁ Λεγρὰν ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ ἐνδυθῆ τὸ φόρεμά του, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀποθήσει παρὰ τὸ χεῖλος τῆς ἀνασκαφῆς. Ἡ καθήφεια καὶ ἡ ἀπελπισία του ἦτο τοσαύτη ὥστε τὸν ἐλυπούμην ἐξ ὅλης καρδίας. Ὁ Δίας ὑπακούων εἰς νεῦμα τοῦ κυρίου του ἐφορτώθη καὶ πάλιν τοὺς λίσγους καὶ ἠκολούθησεν ἡμᾶς μετὰ τοῦ σκύλου, τοῦ ὁποίου ἔλυσε τὸ στόμα. Μόλις ὅμως εἶχαμεν προχωρήσει δέκα βήματα ὁ Λεγρὰν ἐσταμάτησε ὡς ὑπὸ τὸ κράτος αἰφνιδίως ἐμπνεύσεως, ἐξεστόμισε φρικώδη βλασφημίαν καὶ ἤρπασε ἀπὸ τὸν τράχηλον τὸν Δία, ὡς διὰ νὰ τὸν πνίξῃ, ἐρωτῶν αὐτὸν διὰ φωνῆς τραυλιζούσης ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως.

— Ἀχρεῖτε, παληράρη, ἀποκρίσου με ἀμέσως καὶ καθαρά: ποῖον εἶναι τὸ ἀριστερόν σου μάτι;

— Λυπήσου με, ἀφέντη. Δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ ἀριστερόν μου μάτι;

Ταῦτα λέγων ὁ Δίας, ὁ ὁποῖος εἶχε γονατίσει, ἔδειξε τὸν δεξιὸν του ὀφθαλμὸν καὶ εὐθὺς ἔπειτα ἐκάλυψεν αὐτὸν μὲ τὴν χεῖρα, ὡς φοβούμενος μὴ ὁ αἰθένης του τὸν ἔξερξῶσῃ. [Ἔπεται συνέχεια]

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἐγκλήματα δι' ὑπνωτισμοῦ.

Εἶνε περίεργος σύμπτωσις ἐν σχέσει πρὸς τὰ Κζύνσκεια ὅτι ἐν Ἀμερικῇ γίνεται κατ' αὐτὰς πολὺς λόγος περὶ δύο ποινικῶν ὑποθέσεων, κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν ὁποίων καὶ ἐκεῖ διὰ πρώτην φοράν ὁ ὑπνωτισμὸς θ' ἀπασχολῆσῃ τὰ δικαστήρια. Τὰ φύλλα τῆς Νέας Ἰόρκης γράφουσι περὶ τούτων. Κυρία τις, ἐκεῖ ἐγκατεστημένη, ἐδηλητηρίασεν ἓνα τῶν γνωστῶν αὐτῆς κυρίων. Ἡ κυρία διίσχυρίζεται ὅτι ὑπνωτίσθη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ διέπραξε τὸ κακούργημα· λέγει ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς ἀπέδλεπε εἰς τὸ ἐκ τῆς ἀσφαλείας τῆς ζωῆς τοῦ φονευθέντος κέρδος. — Ἡ δευτέρα περίπτωση εἶνε ἐν Eau-Claire, τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ ὁμώνυμου κομητᾶτου ἐν τῇ πολιτείᾳ Wisconsin. Ἐκεῖ συνελήφθησαν δύο νεάνιδες, ἕνεκα ἐγγλήματος ὅπερ λέγουσιν ὅτι διέπραξαν ἐν καταστάσει ὑπνωτισμοῦ, εἰς ἣν ἐτέθησαν ὑπὸ τινος ἱατροῦ καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Ἀμφότεροι οἱ ἄνδρες συνελήφθησαν ἕνεκα τούτου. Τὰ περιστατικὰ ταῦτα ἀπασχολοῦσι πολὺ τὴν κοινὴν γνώμην καὶ ὑποκινοῦσι τοὺς σπουδαίους Ἀμερικανοὺς ἐπιστήμονας εἰς ἀποφάνσεις ὑπὲρ καὶ κατὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ.

Τάχιζται διδηροδρομικὰ ἀτμουμηχαναί.

Ὑπὸ τῆς ἐταιρίας τῶν σιδηροδρόμων τῆς Πενσυλβανίας, κατασκευάσθησαν, καθὼς γράφουσι ἐκ Louisville, μηχαναὶ αἰτίνες διατρέχουσι 100 ἀγγλικὰ μίλια ἤτοι 161 χιλιόμετρα καθ' ὄραν. Ὁ καλούμενος «Congressional-Limited» συρμὸς ὅστις συγκοινωνεῖ μεταξὺ Νέας Ἰόρκης καὶ Βασιγτωνῶς καὶ ἔλκεται ὑπὸ τοιαύτης μηχανῆς, διατρέχει τὸ διάστημα τοῦτο, ὅπερ περιλαμβάνει 228 μίλια, εἰς 2 ὥρας καὶ 3/4. Ἀκόμη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐχρειάζετό τις διὰ τὸ ταξίδιον τοῦτο 8 ὥρας. Ἀπὸ τὴν Νέαν Ἰόρκην μέχρι Πιτσβούργου καὶ Σικάγου — διαστήματα 445 καὶ 913 μιλίων — θὰ χρειάζεται τις, μόλις ἡ ἐταιρία εἰσάξῃ τὰς μηχανὰς ταύτας εἰς ὅλας τὰς γραμμάς, 8-9 καὶ 16-17 ὥρας. Ὡς ἀντίστοιχον τοῦτου πρόκειται νῦν ἐν Φιλαδέλφειᾳ νὰ κατασκευασθῶσι πλοῖα, ἅτινα νὰ φθάνωσιν ἀπὸ τὴν Νέαν Ἰόρκην εἰς Ἀγγλίαν εἰς τρεῖς ἡμέρας καὶ ἡμίσειαν.

P*

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Ἐπιστημονικά, Εἰδήσεις.

Ἡ Δνὶς Αἰκατερίνη Βερώνη, ἡ διακεκριμένη ἑλληνὶς πρωταγωνίστρια, ἀπῆλθεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ἔδοξε σερῶν παραστάσεων μετ' ἐξτάκτου ἐπιτυχίας, διευθυνομένη εἰς Παρισίους. Ἡ Δνὶς Βερώνη προτίθεται νὰ παρακολουθήσῃ τὰς παραστάσεις τῶν καλλίστων θεάτρων τῆς γαλλικῆς πρω-